

for at afgjøre det fuldkommen i Overensstemmelse med Lovgivningen efter min Opfattelse af samme, og den Fortolkning, jeg kom til, var den strengeste for de Paagjældende. Jeg fandt ikke, at Loven hjemlede dem Mere, end jeg havde tilstaaet dem; men Justitsministeren var af en anden Mening. Jeg kunde ikke komme til denne Erkjendelse, uagtet maaskee de Fleste ville finde, at det var urigtigt af mig ikke at bøie mig for Justitsministerens Anskuelse; men jeg troede ikke at kunne gjøre det. Det var mig ikke muligt at indsee, at han havde Ret, og altsaa var der for mig ikke Andet at gjøre end at sige: Jeg maa fastholde min Overbeviisning; derimod fandt jeg, at der, saafremt man vilde forelægge Sagen for Rigsdagen, og denne da skulde finde, at der kunde være Anledning til at tilstaae disse Embedsmænd et saadant Tillæg, som der kunde tilflyde dem efter den anden Fortolkning, ikke kunde være nogen Grund for mig til, som Finantsminister, at modsætte mig det. Det er altsaa, hvad der er skeet. Dersom Rigsdagen fandt, at min Maade at opfatte Loven paa er for streng, eller at der kunde være en høj Grad af Billighed for at give dem dette Tillæg — thi derpaa er det egentlig, at min Henvendelse til Rigsdagen er stillet — saa maatte jeg sige, at jeg, uagtet den Mening, jeg havde med Hensyn til den strenge Fortolkning af Loven, dog paa den anden Side ogsaa kunde finde, at der var en naturlig Billighed, der taler for at indrømme dem dette Tillæg, som jeg hidtil havde troet at maatte nægte; det er Grunden til, at det Forslag af mig er blevet stillet, som er blevet antaget af det andet Thing.

Madvig: Den ærede Finantsminister maa ikke troe, at mine Bemærkninger om dette Punkt vare rettede imod ham; tværtimod, de vare rettede imod en Ytring af en anden æret Landssthingsmand, som troede, at der ved dette Votum var givet en Fortolkning. Naar den ærede Finantsminister siger, at han har fortolket Loven paa en vis Maade, og at denne Fortolkning maa følges af Administrationen, saa er jeg deri ganske enig med ham. Jeg har ikke det Mindste imod, at han er kommen til dette Resultat, uagtet jeg ikke kan komme til det

samme Resultat; men naar nu Finantsloven blev saaledes affattet, som den nu foreligger, saa vilde jeg sige: Ja, det kan dog være, at denne Affattelse af Finantsloven ikke kommer til at svare til Realiteten; vi kunne maaskee alligevel til at betale Mere, idet der kan anlægges Proces, og Staten da kan tabe Sagen. Det er naturligt, at Finantsloven maa affattes efter hvad vedkommende Minister anseer for at være rigtigt, eller, hvor der er Tvivl om Rigtigheden, da efter hvad han anseer for billigt, selv om han ikke troer, at den strenge Ret kan hjemle det. Dette er der altsaa ikke Spørgsmaal om. Spørgsmaalet er, hvad Betydning man skal tillægge en saadan Postering i Finantsloven, naar Sagen derefter kommer for Domstolene. Det er kun dette Punkt, som jeg vilde fremhæve og fastholde. Naturligvis maa Ministeren ved at forelægge Finantsloven gaae ud fra den Tanke, som han anseer for den rette; men selv i det Tilfælde, at denne Ministers Fortolkning bliver billiget af Rigsdagen, er der derved ikke afstaaet Domstolene Ret til at afgjøre Spørgsmaalet efter den oprindelige Lov, forsaavidt der ikke i denne er Noget, der unddrager Sagen fra Domstolenes Paakjendelse. Det er der nu i den almindelige Lønningslov, men ikke i denne, og det er kun det, jeg vilde fastholde, at der derved, at vi ved Finantsloven bevilge en vis mindre Sum, ikke er Noget til Hinder for, og at vi ikke ved vort Votum kunne lægge nogen Hindring i Veien for, at Staten af Domstolene, hvis disse fandt, at Loven maatte fortolkes anderledes, tilpligtedes at udbetale Sædtillæget, idet den nævnte Lov ikke unddrager Sagen fra Domstolenes Paakjendelse.

Bloug: Da det er bebudet, at Diskussionen om Examenskommissioner vil blive gjenoptagen til anden Behandling, skal jeg ikke her forsøge paa at føre den videre, idet jeg dog skal tillade mig at bemærke, at jeg vel kan give den sidste ærede Taler Ret i, at Sagen ikke er diskuteret tilstrækkeligt, men at man dog virkelig heller ikke kan sige, at det er en Sag, der pludselig falder ned fra Himlen, uden at Noget har ventet det; thi Enhver, som har levet i de Kredse, hvori den ærede Taler ligesom jeg har